

LA Q PERATIVA de l'ODÈON

El full informatiu que ens posa al dia de la situació de l'ODÈON

Fotografia de Jordi Dulcet

El 25 de Febrer d'enguany va fer nou anys que es va fer l'acte de la col·locació de la primera pedra de l'Odèon, que marcava l'inici de les obres de rehabilitació de l'edifici.

De llavors ençà han passat moltes coses i no gaires de bones. Un accident que va paraitzar les obres. Un enderroc controlat i preventiu que va deixar l'edifici en un estat deplorable i que es va aturar gràcies a un informe que l'ACPO va encarregar a l'arquitecte Dr. Robert Brufau. Si no, avui hi hauria un solar o vés a saber què. Una instrucció del procés penal que es va allargar durant gairebé set anys i que va paraitzar les reclamacions administratives. I tot això en el marc de la crisi econòmica que

aturava les inversions, i servia d'excusa als qui no creien en el projecte.

La situació actual ha millorat notablement. Per començar l'espai Odèon ha recuperat la dignitat, gràcies a l'acció dels regidors de cultura i urbanisme, Xirau i Masvidal que, juntament amb els serveis tècnics, van aconseguir una subvenció dels fons Europeus amb la qual van poder, seguint un projecte de l'arquitecte Xavier Guitar, deixar l'edifici en l'estat que es troba actualment.

Si bé no són les obres que tant Canet com l'edifici necessarien per enllestir definitivament el projecte de rehabilitació, sí que aquesta actuació provisional representa una acció d'higiene que a la vegada,

recupera un espai i ens recorda la seva història i el seu futur. També trenca amb la desídia de vuit anys de paràlisi i obre una nova etapa on per fi, un equip de govern agafa el projecte de l'Odèon i l'inclou en el pla d'actuació i en els pressupostos Municipals que al meu entendre, és l'única manera de demostrar la voluntat política de tirar-lo endavant.

Actualment el nou equip de govern ja ha posat fil a l'agulla per revisar i adequar el projecte per poder reemprendre les obres.

Per part nostra i com sempre, treballarem perquè la gent de Canet tingui un espai de servei cultural al centre del poble i que aquest sigui l'Odèon.

Antoni Pérez Valls

A peu de carrer

Lluís Homar, és un dels actors més destacats del país amb una llarga trajectòria en el cinema, el teatre i la televisió. Des de fa 14 anys és un canetenc més, i va ser també el pregoner de Sant Pere 2015.

Canet necessita l'Odèon?

Tot i que sempre hi poden haver altres opcions i opinions, per la història que té l'edifici i pel seu component sentimental per a molts canetencs s'ha de treballar perquè l'Odèon sigui una realitat, un espai cultural i cívic per a tothom.

Consideres que Canet i la cultura sempre han estat fortament lligats?

Sí, per aquest motiu Canet necessita un equipament cultural digne,

això és indiscutible, que Canet no tingui encara el centre cultural que es mereix és una situació anormal. Al principi de viure a Canet pràcticament no em va fer falta ni sortir de casa, per sentir la força cultural que té el poble, amb

“Que Canet encara no tingui el centre cultural que es mereix és una situació anormal”

una quantitat d'iniciatives i activitats increïble, producte del potent teixit cultural i cívic que té Canet, amanit amb fires com la modernista o el Re-percussió que organitza vosaltres, que fan sortir i venir molta gent per gaudir de la cultura. A més no podem oblidar

Lluís Homar, actor

que Canet, és un referent cultural per Catalunya des de les 6 Hores i el Canet Rock, per tot el que van suposar en el seu temps.

L'àmbit cultural és un dels aspectes que ha patit més amb la crisi?

Això és evident, però no hauria d'haver estat tan així, jo vinc d'una escola en la que el nostre lema era, el teatre entès com un servei públic des de la iniciativa privada, per a mi en la seva justa mesura, la cultura és tan important com la sanitat o l'ensenyament, és un pilar important per qualsevol país, aquells que pensen que en temps de crisi la cultura s'ha de deixar en segon terme estan equivocats, sense oblidar també el seu factor de generació de riquesa econòmica.

La foto del dimecres

Vull compartir una anècdota lligada amb una foto que apareix regularment en els documents sobre la història de l'Odèon que elabora l'ACPO. La foto és un exemple dels músics de jazz que van tocar a l'Odèon. En aquest cas es tracta de Benny Waters (1902-1998), que ens va regalar una nit de swing i alguna cosa una mica més personal. A principis dels 1980s, l'Odèon va poder oferir un seguit de dimecres de jazz amb artistes internacionals i a uns preus increïbles. Això s'explica perquè els músics seguien un calendari d'actuacions que començava a França, baixava a Barcelona i Terrassa i tornava a França. Com que no tocava actuació cada dia de la setmana, els mànagers de les gires van considerar que una sessió de dimecres a Caner de Mar, per poc profitosa que sortís, sempre era millor que tenir els músics avorrits a l'hotel. No sé fins a quin punt arribaven a fer calaixet, però el cert és que, per al públic de l'Odèon, allò va ser una mena de loteria.

Aquell dimecres els responsables del cafè no esperaven gaire públic. No hi havia hagut gaire temps de fer propaganda perquè els tractes s'havien fet pràcticament el dia abans. La notícia havia passat de boca en boca. Havien preparat l'escenari del teatre petit, el de l'interior del cafè, de manera que els clients habituals ocupaven les seves taules al seu lloc de sempre. Al replà on acabava l'escala de l'entrada havien muntat un petit mostrador per vendre entrades. Semblava que no en vendrien gaires més quan, d'un plegat, va començar a venir un munt de gent. La cua va omplir les escales i arribava fins a la plaça. Aviat es van acabar les cadires plegables de recanvi. Davant del marbre del bar i pels voltants del cafè s'agombolaven els que no havien trobat lloc i seguien drets. Tots esperàvem amb expectació l'arribada dels músics.

En aquells temps, Benny Waters era, per a mi, tot un descobriment. No feia pas gaire que m'havia aficionat al jazz i tenia la voracitat del col·leccionista. Cent anys de jazz no s'assimilen en dos dies i cada estil dins del gènere demana audicions curoses i moltes hores de música en viu. A casa tenia un disc de vinil publicat dins d'una col·lecció italiana de grans mestres del jazz on tocava Benny Waters acompanyat de músics escandinavaus. Un àlbum divertidíssim, tant pel swing dels temes interpretats com pels comentaris en italià de les tapes. El tema que més m'agradava i que l'agulla atrotinada del tocadiscs havia ratllat de tant com el repetia era "Zigin' and Zagin'". Aquest tema aparegué per primer cop el 1966 al seu àlbum Blue Waters. "Zigin' and Zagin'" literalment vol dir "Zigin' i Zagin'" i això s'ha d'interpretar amb un gram de sal. La lletra del tema juga amb els sons de les paraules i fa broma sobre la idea que pots fer "Zigin' and Zagin'" cap aquí o cap allà, de dia o de nit, però que allò que més importa és que només pot ser així i cal saber-ho fer bé. Paraules de tot un mestre del jazz.

De ben petit, Benny Waters va començar a tocar l'orgue de l'església. Després va

aprendre a tocar el clarinet i els saxofons. Va obrir-se camí professional tocant a les festes particulars i les sales de ball a la zona de Baltimore, Maryland. La seva fama com a saxo tenor li va permetre tocar a la banda de Charlie Miller el 1918. El 1926, Waters tocava a la banda de Charlie Johnson i feia enregistraments amb el llegendari King Oliver. Durant els anys 1930s, va coincidir amb Louis Armstrong a la Big Band de Fletcher Henderson. Després de treballar a l'orquestra de Jimmy Lunceford els anys 1940s, va associar-se amb el trombonista Jimmie Archey. Aleshores va deixar una mica de banda la música de ball i el rhythm and blues per retrobar l'estil de Nova Orleans. El 1949 va fer una gira europea amb Archey i a partir de 1952, va fer de París el seu lloc de residència. Aviat va convertir-se en una de les figures habituals dins del circuit de caves de jazz d'Europa. I per això el tornàvem a tenir al país.

Tot a punt. La secció rítmica local va començar l'espectacle amb un estàndard del swing. L'ambient començava a escalfar-se. Durant el segon tema algú va encendre i apagar llums per aconseguir una atmosfera més íntima. La il·luminació va canviar una mica, però no gaire. Tots ens vàiem les cares. El cafè semblava ple de gom a gom i feia l'efecte que encara hi havia gent a l'escala esperant per entrar. Després del segon tema va aparèixer Benny Waters carregat amb el seu saxo i el seu clarinet. Semblava un punt seriós, com si anés per feina i proud. Intercanvià unes paraules amb el pianista i començà a tocar.

Les notes del saxo van anar omplint la sala. Es va fer un silenci respectuós. Allò era una altra cosa. Tot seguit va tocar un

David Estrada Luttikhuizen

blues lent. A poc a poc, Benny Waters va anar comunicant-se amb el públic. Hi va haver un intercanvi de vibracions i de bon rotllo. El músic s'adonà que tenia davant seu un públic de gent que potser no sabia picar de mans al segon temps del compàs i que potser no sabia fer els crits dels experts a cada blue note. Però s'adonà que era un públic que formava pinya i que també el convidava a ell a formar-ne part. Començà a cantar "It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing" i va enflar un seguit de clàssics del swing.

A la segona part, els ulls de Benny Waters havien canviat. Ara lluia un somriure cada cop més gran i feia bromes barrejant anglès i francès. L'ambient d'entusiasme va anar pujant de to. El swing de les grans orquestres de King Oliver, Fletcher Henderson, i Jimmy Lunceford va omplir el cafè encisant tothom. Ningú podia tenir els peus quietos. Allò era jazz del bo. Els crits d'entusiasme i els aplaudiments agraïen més i més la passió del mestre. I així fins al final de l'espectacle.

Tots estàvem drets i aplaudíem apassionadament. Benny Waters va fer la comèdia de sortir de l'escenari i tornar a reaparèixer com si li sobtés sentir tanta claca. Van obsequiar-nos amb una peça extra on tots els músics es van lluir fent el seu solo de comiat. El mestre ens va fer una gran reverència mentre tornaven a encendre els llums. Part del públic començava a desfilar per les escales pensant en la feina de l'endemà.

Aleshores, com si fes cas d'un impuls de darrer moment, Benny Waters es va acostar al pianista per indicar-li els acords d'un peça que li venia de gust interpretar. El públic va deixar d'aplaudir i va fer silenci. Tot seguit els acords sincopats del piano introduïen "Zigin' and Zagin'" mentre Benny Waters s'acostava al micròfon amb un somriure de murri.

-No pot ser!- va cridar el seu màner, que era dret al meu costat. -No pot ser que ara vulgui fer això!- Si fa anys que s'ha negat a fer-ho!

Però ningú se l'escoltava, perquè el nostre músic ja anava cantant la segona estrofa de la cançó davant d'un públic encisat que ballava i picava de mans.

El màner no s'ho acabava de creure. La seva cara reflectia la crispació dels ensarronats. Allò que no havien aconseguit ni els aficionats de Barcelona ni els de Terrassa amb els seus coneixements tècnics i el seu posat d'experts ara ens ho regalava Benny Waters aquí, davant d'un públic que potser no havia sentit mai aquella peça ni estava per punyetes d'esnobisme, però que tenia ben clar que el "Zigin' and Zagin'" només pot ser així i cal saber-ho fer bé.

A les fosques

Ja tenim l'Odèon estabilitzat

Ara només falta apuntalar l'ajuntament